

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci navrhovatele: **P. Č.**, o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 4. 2013, č. j. 10 Na 22/2013 - 12,

takto:

- I.** Řízení **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Dne 13. 5. 2013 podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).

[2] Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 96/2013 - 9, vyzval k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel dne 8. 11. 2013 požádal zdejší soud o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však jeho žádost usnesením ze dne 14. 1. 2014, č. j. 6 As 96/2013 – 17, zamítl a opětovně stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku a předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, a to ve lhůtě deseti dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 30. 1. 2014. Poslední den lhůty k zaplacení soudního poplatku tak připadl na pondělí 10. 2. 2014. V tento den bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání, v němž se stěžovatel domáhal prodloužení lhůt stanovených v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 6 As 96/2013 – 17, o nejméně tři měsíce. Stěžovatel svůj návrh odůvodnil tím, že hrozí zastavení přezkumu pro nezaplacení soudního poplatku. Stěžovatel je údajně nucen obrátit se s žádostí o finanční pomoc na příslušný orgán ČR, neboť mu jeho sociální poměry neumožňují úhradu poplatku najednou a během krátké doby, a k vyřízení této žádosti je nezbytný čas delší než týden či deset dní. S ohledem na výše uvedené považoval stěžovatel lhůtu k zaplacení za „*zjevně krátkou*.“

[3] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích

nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle ustanovení § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[4] Stěžovatel ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem ani následně soudní poplatek splatný podáním kasační stížnosti nezaplatil. Nejvyšší správní soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil. Za tohoto stavu věci je již nerozhodné, že stěžovatel rovněž nedostal povinnosti předložit soudu ve stanovené lhůtě plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti.

[5] Nejvyšší správní soud považuje za bezpředmětné rozhodovat o stěžovatelově žádosti o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku ze dne 10. 2. 2014, neboť toto podání vyhodnotil jako projev zneužití práva. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje ve stovkách sporů u soudů svá práva, představují svévolné a účelové uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11; všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se vedení sporu o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz např. rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13). Znaky zneužívání práva zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdanlivě dovolené.*“ Zákaz zneužití práva představuje pravidlo českého vnitrostátního práva, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vudcích hodnotách, ke kterým vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Podstatná je pak skutečnost, že stejně jako v mnoha předchozích stěžovatelových sporech i v nyní posuzované věci pak zdejší soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev zneužití práva. V této věci se stěžovatel domáhal na krajském soudu „*aby obnovil stav před zásahem, ke dni, kdy začal používat vadný tiskopis 060 vydávaný MS ČR*“ a určení, že „*pokyn MS č. j. 126/2009 (-OD- Org.) (...) je cele v naprostém nesouladu s právním řádem ČR.*“ Na výzvu krajského soudu k odstranění vad svého podání reagoval dalším podáním, v němž namítl „*strannost všech soudců správního senátu KS v Č. Budějovicích.*“ Stěžovatel vytýká správním orgánům a správním soudům převážně formální nedostatky, které jsou však pro řešení samotného jádra sporu podružné. Jeho postup v nyní posuzované věci tak lze kvalifikovat jako samoučelnou snahu o vyvolání a vedení sporu, jehož podstata se vytrácí a stává se bezpředmětnou. Žádosti o prodloužení lhůty jakožto projevu zneužití práva stěžovatelem tedy nelze poskytnout soudní ochranu.

[6] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelově žádosti by nebylo možné vyhovět ani v případě, že by nedošlo ke zneužití práva stěžovatelem, neboť stěžovatel netvrdil žádné skutkové důvody, které by mohly být subsumovány pod pojem „*vážné omluvitelné důvody*“, což je podmínka pro vyhovění žádosti o prodloužení lhůty dle § 40 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud také nemůže souhlasit s názorem stěžovatele, že stanovená desetidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku je nepřiměřeně krátká. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 73) vyplývá, že za příliš krátké lhůty pro uhrazení soudního poplatku za podání žaloby ve správním soudnictví mohou být považovány pouze lhůty výrazně kratší než stěžovatelem rozporovaná desetidenní lhůta, například lhůta třídní. Je třeba zdůraznit, že v této věci se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní,

neboť poplatek za kasační stížnost byl splatný již dnem jejího podání. Stanovená lhůta nebyla nepřiměřeně krátká ani s ohledem na stěžovatelovy sociální poměry. V této souvislosti lze zcela odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 4 As 53/2013 - 10, v němž bylo konstatováno: „*Při stanovení lhůty k zaplacení soudního poplatku není soud povinen přiblížit k majetkovým poměrům účastníka řízení, neboť tyto poměry zásadně hodnotí pouze ve vztahu k případné žádosti o osvobození od soudních poplatků.*“

[7] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu